

Fortroende" eller hvad de nu kalde det, eller rejser han til Svejts og bliver Borger der og efter nogle Aars Ophold i Udlandet kommer tilbage, vil han for Fremtiden ikke have dansk Indfødsret; uagtet han er født i Landet, har været her i lang Tid og tidligere har haft dansk Indfødsret, kan han ikke faa den igen, uden at der skal gives ny Lov til Fordel for ham for at skaffe ham dansk Indfødsret. Det er noget, det ikke har været nødvendigt at røre ved, naar vi ellers ikke faa hele den store Lovgivning om Statsborgerretsforholdet ordnet.

Seg skal yderligere nævne et tvivlsomt Punkt, som kommer frem. Seg har bragt det frem i Udvalget, og der viste sig nogen Stemning for det; men tilfaldt vilde man ikke gaa med dertil. Det er det Spørgsmaal, jeg ogsaa nævnte ved første Behandling, og som da foranledigede mig til at tage Ordet, det er dette med Børnene af udenlandske Forældre, som ere vandrede her ind i Landet og have bosat sig her. Naar de da faa Børn her i Landet, ere disse efter den nuværende Lovgivning, hvis de forblive her i Landet, danske indfødte, i alt Fald, naar de have været her indtil deres 18de Aar og maaste ogsaa tidligere; vi granske i alt Fald ikke videre over dette; naar de have været her i Landet nogen Tid, ere de blevne behandlede som danske indfødte. Det skal forandres ved den ny Lov saaledes, at denne Rettighed faa de først ved 22 Aars Alderen; vi berøbe altsaa unge Menneſter den Indfødsret, de have nu. Det kan med Hensyn til Afdgangen til Stiftelser og Legater spille nogen Rolle, og jeg kan ikke se, der vindes noget ved den Bestemmelse, her gives. Jeg tror ikke, vi komme i Overensstemmelse med Norge paa denne Maade, og selv om det gjaldt om at opnaa det, hvorfor skulde vi saa gribe ind i disse Forhold?

Jeg fastholder altsaa mit Standpunkt, at der ikke naas store Goder ved denne Lov; men naar den Indskrænkning, Udvalget har gjort, vedtages, at Reglerne kun gælde Indfødsretten, vil jeg have mindre Betænkelighed derved, og jeg har derfor ikke villet stille noget Endringsforslag herom til Lovforslaget.

Indenrigsministeren (Hørring): Med Hensyn til det af det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (S. Jensen) stillede Spørgsmaal om, hvorledes det gif Enken efter den Mand, der var udvandret herfra, men havde bosat sig i Udlandet for der at søge fremmed Statsborgerret, naar Spørgsmaalet kom frem i Tilfælde af hendes Trang, skal jeg sige, at Forholdet ganske sikkert vil blive

det, at vi ville blive nødsagede til at modtage hende, fordi det fremmede Land, til hvilket hun ikke staar i statsborgerretligt Forhold, vil vægre sig ved at forlørge hende, og vil gøre gældende, at hun hører til vore tidligere Undersaatter. Det er nemlig, i alt Fald naar der indgaaes Traktater med fremmede Lande om Hjemsendelse af trængende, en almindelig Regel, at man forpligter sig til at modtage ikke blot sine nuværende men ogsaa sine tidligere Undersaatter, forudsat at de ikke have vundet Hjemstedet i det fremmede Land, saa denne Bestemmelse vil komme hende til gode, hvis der foreligger Traktat. Og hvis der ikke foreligger Traktat, tror jeg ikke, vi ville vægre os ved at modtage hende, altsammen forudsat, det gentager jeg, at Manden ikke har vundet Statsborgerret i det fremmede Land.

Det ærede Medlem fremdrog igen det heldige i, at en dansk Kvinde's Indfødsret hvilede, naar hun giftede sig med en fremmed Mand her i Landet. Det er lidt underligt, at det ærede Medlem saa stærkt onsker dette; for derved opnaar han netop noget, han mente, vi skulde undgaa, nemlig dette, at en Person staar som Statsborger baade i det ene og det andet Land. Denne danske Kvinde her beholder sin danske Indfødsret, men vinder sandelig tillige Mandens fremmede Nationalitet; thi derom kan der ikke være Tvivl, at, saa længe Ugtestabet bestaar, maa hun være berettiget til at gøre denne fremmede Nationalitet gældende, det er givet, saa derfor bliver denne Regel, man faar ud af det, af en mærkelig Befaaenhed.

Over for det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) skal jeg ikke komme nærmere ind paa Forholdet til norsk Ret. Det ærede Medlem sagde imidlertid, at man i Norge havde beholdt sin Indfødsret og ladet den blive staaende usforandret. Ja, det indrømmer jeg, at man har; men vel at mærke, man har givet ved Siden deraf en Statsborgerret, der er vidt omfattende, saaledes at den Indfødsret, der bliver tilbage, kun faar meget lidt at sige. I Virkeligheden ere saaledes de Regler, der gælde for Statsborgerretten, dem, det kommer an paa, naar man vil drage en Sammenligning mellem de danske og norske Regler. Grunden til, at man har beholdt Indfødsretsreglerne er, at de ere benyttede i Grundloven, derfor var det ikke saa let at komme bort deraf.

Det ærede Medlem fremdrog nogle enkelte Tilfælde, hvor han mente, at denne Lov vilde komme til at virke uheldigt, og som saadanne anførte han da, at en dansk Mand, der udvandrede og fik Statsborgerret i det fremmede Land, ikke, naar han vendte